

וְאָרָא

בעלון נעסוק בתוכן שיעור 563 שנערך ביום ב' ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בשעה 19:00, במדרשת "ברינה יקצורו", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל.

עלון מס' 450 שנה י' העלון מוקדש לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל כ"ג טבת תש"פ

999 פריזה

999 פריזה

לכשנתבונן נראה, שמידה זו של הכרת הטוב משמשת אבן יסוד בגאולת מצרים, שמצינו בה כמה וכמה פעמים את החשיבות הגדולה למידת הכרת הטוב, הן בנטילת רשות מיתרו קודם שהלך משה לגאול את ישראל כפי שנאמר: "וילך משה וישב אל יתרו חותנו" (שמות רבה פ"ד, ב) כתוב: בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא [למשה] ועתה לכה ואשלחך אל פרעה, אמר לו ריבון העולם, איני יכול, מפני שקבלני יתרו ופתח לי ביתו ואני עמו כבן, ומי שהוא פותח פתחו לחבירו נפשו חייב לו, ע"כ.

והן בעצם עשרת המכות שהקפיד הקב"ה שלא יהיה בהם סרך של כפיות טובה, כמו שאמרו חז"ל בפרשתנו שלכך לא הכה משה בעצמו את היאור ואת האדמה, וגם ביציאת מצרים עצמה הזהירה תורה לגמול טובה לכלבים שלא חרצו את לשונם [להשליך להם נבלות] ולחמורים שנשאו את משאם [לפדות כל פטר חמור]. וגם עיקר יציאת מצרים מחייבת אותנו להיות עבדי ה' מצד הכרת הטוב, וכמו שאמרו חז"ל על הכתוב "אנוכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים".

גם קריעת ים סוף, שהיא תכלית וגמר גאולת מצרים, מבואר שבאה מכוח מידת הכרת הטוב, וכמו שכתב ה'כתב סופר' בפרשת בשלח על מה שאמרו במדרש "הים ראה ויננס", מה ראה, ארונו של יוסף, אמר הקב"ה ינוס מפני הנס דכתיב הים ראה ויננס, שבפשטות דברי המדרש סתומים, וביאר ה'כתב סופר' בהקדם קושיית האבן עזרא למה לא נלחמו ישראל על הים עם פרעה וחילו והרי עלו חמושים ממצרים, וכפי שלחמו אח"כ עם עמלק, והפירוש משום שלא עצרו כוח להיות כפויי טובה ולהילחם מול המצרים אשר הטיבו להם להכניסם לארצם, וכפי שכתוב "לא תתעב מצרי כי גר היית בארצו" - שהיו לך אכסניה בשעת הדחק, ובחינה זו ממש מצאנו גם ביוסף כפי שכתוב "וינח בגדו אצלה וינס ויצא החוצה", שכבר תמה הרמב"ן למה לא עמד כנגדה ליטול בגדו מידה בעל כורחה, וכתב כי לא היה זה מדרך ארץ שיעמוד נגד אשת אדוניו בחזקה אחר שהטיב לו בדחקו ולכן נס וינח בגדו בידה. וזהו שאמרו במדרש 'הים ראה ארונו של יוסף, אמר הקב"ה ינוס הים מפני הנס' כי בעצם לא היה הים צריך להיקרע שהרי ישראל יכולים היו להילחם בעצמם, אך כיון שראה הים את ארונו של יוסף שלא לחם בעצמו עם גבירתו משום הכרת הטוב, מזה הבין הטעם שאין ישראל יכולים להילחם בעצמם כנגד המצרים מפני הכרת הטוב אלא צריך הים להיקרע ויכניסו המצרים את עצמם לתוכו, עכ"ד.

חז"ל אומרים ששורש הכפירה של פרעה בקב"ה הגיע ממידת כפיות טובה שנאמר: "אשר לא ידע את יוסף" - שכפר בטובתו של יוסף ומזה הגיע לכפור בטובתו של מקום ולומר "לא ידעתי את ה'", וכמו שאמרו חז"ל במדרש (שמ"ר פ"א, ח): 'היום אשר לא ידע את יוסף למחר הוא עתיד לומר לא ידעתי את ה'. ובמשנת רבי אליעזר (פרשה ז) כתוב: מפני מה ענש הכתוב ביותר לכפויי טובה. מפני שהוא כעניין כפירה בהקב"ה. אף הכופר בהקב"ה כופר טוב הוא. האדם הזה היום כופה טובתו של חבירו, למחר הוא כופה טובתו של קונו. וכן הוא אומר בפרעה, אשר לא ידע את יוסף. והלא עד היום הזה מצרים יודעין חסדו של יוסף, אלא שהיה יודע ולא השגיח עליו, וכפה טובתו, ולבסוף כפה טובתו של הקדוש ברוך הוא, שאמר לא ידעתי את ה', הא למדת שכפיית הטובה הוקשה לכפירה בעיקר.

וכן הקדוש ברוך הוא אומר להן לישראל "אנכי ה' אלקיך", מדוע כתוב בהמשך "אשר הוצאתיך", אמר להן, הזהרו שלא תכפו טובה, שכפוי טובה אינו יכול לקבל מלכות שמים. וזהו הטעם שעיקר גאולת ישראל נעשתה ע"י מידת הכרת הטוב, כיון שהיא היסוד והבסיס לאמונה בה', שכשאדם אינו מתכחש לכך שהוא מקבל ללא גבול מהוריו ורבותיו וחבריו וכו', מזה הוא מגיע גם להכרה בחסדיו וטובותיו של הקב"ה ששלח לו שלוחים מטיבים כאלו, ואז מתחזקת אצלו האמונה כשמחזיר טובה ואומר "תודה" לבורא עולם.

mitse

וְאָרָא - תוכן ענייני הפרשה

- א. הבטחת ה' על גאולת ישראל בארבעה לשונות גאולה.
- ב. ראשי האבות בשבטי ראובן, שמעון ולוי, ויחוס משה ואהרן.
- ג. מופת התנין לפני פרעה, ומטה אהרן בלע את כל התנינים.
- ד. **מכת דם** - כל המים נהפכים לדם: התראה, מכה שבעת ימים, ונסיון החרטומים.
- ה. **צפרדע** - צפרדעים שורצות ומקרקות ברעש גדול בכל מצרים: התראה, מכה, תפילת משה, הצפרדעים מתו, ותבאש הארץ.
- ו. **כינים** - כל עפר מצרים נהפך לכינים: אהרן הכה את עפר מצרים בציווי משה, ותהי הכנס, וכשלון החרטומים לברוא כינים בעצמם.
- ז. **ערוב** - חיות בתערובת: התראה בבוקר תשחת הארץ, חוץ מארץ גשן - מושב בני ישראל. ופרעה אמר: "זבחו לה' בארץ", ומשה התפלל וסר הערוב, ויכבד לבו של פרעה.
- ח. **דבר** - הבהמות מתות: התראה, מות כל מקנה מצרים, וממקנה ישראל לא מת אחד.
- ט. **שחין** - פריחה בעור הגוף: משה (דרך נס) זרק פיה כבשן, והתפזר בכל מצרים, ויהי שחין באדם ובבהמה, ולא יכלו החרטומים לעמוד לפני משה מפני השחין.
- י. **ברד** - גושי קרח ובתוכם אש יורדים מהשמים: התראה, ברד כבד מאד אשר לא היה כמוהו במצרים, אש מתלקחת בתוך הברד וקולות מהשמים, שלח פרעה למשה שיתפלל, וכשיצא להתפלל מיד הפסיק הברד.

"וַיֹּאמֶר אֵלָיו מֹשֶׁה כִּיצֵאתִי אֶת הָעִיר אֶפְרַשׁ

אֶת כְּפִי אֶל ה'... " (ט, כט)

בספר 'דברי יוסף' (אות לח) הביא: שלפני כמה מאות שנה היה מחוץ לעיר צוען (שבמצרים), בית כנסת שכינו אותו 'בית הכנסת של משה רבינו', וגם הישמעאליים היו מכניין אותה 'כניסת מוסא', שהיה מקובל אצלם שכשהיה אומר משה רבינו לפרעה: "כצאתי את העיר אפרוש את כפי", הלך להתפלל בבית הכנסת הזה, וכשהיה מתפלל שם היה תוקע את מטהו במקום אחד בתוך האדמה, ובאותו מקום צמח שם אילן גדול, ויוצא פרח ויצץ ציץ, ומנהגי יהודי מצרים שעולים וחוגגים שם בחג השבועות, וכן כתב בסדר הדורות (ב' אלפים שעה) בשם ה'מסעות בנימין', שבמצרים יש בית כנסת של משה רבינו. [אוצר פלאות התורה]

"ואזפר את בריתי" (ו, ה)

מעשה מיוחד ומרגש, אירע בבחור מוכשר ובעל מידות, שהיה מעוכב שידוך זמן רב. הבחור כבר הגיע לגיל 28, ועדיין לא זכה למצוא את זיווגו. כל החברים מסביב כבר מצאו את ה'אבידה', וזכו להקים את ביתם, ואף לראות צאצאים ואילו הוא נותר לבד ואינו מצליח למצוא את בת זוגו.

כשאחיו הצעיר הגיע לפרקו, אמר לו האח המבוגר, "אני דורש ממך, שלא תחשוש כלל מ'לעקוף' אותי. איני מוכן בשום אופן שתתעכב ולו לזמן מועט בגללי... ואברך אותך בלב שלם, שתזכה לבנות מהרה את ביתך". ואכן, בחלוף זמן קצר זה קרה - האח הצעיר בא בבית האירוסין.

במשך כל תקופת האירוסין, ליווה את אחיו הצעיר בכל פרטי הפרטים הקשורים לנישואין, ללא הענקת דריסת רגל למידת הקנאה, התחרות ושאר מידות רעות שמכלות את האדם בעודו חי. חולפת עוד שנה ועוד שנה, ומידוענו כבר בגיל 30. השידוך לא נראה באופק, וליבו היה שבור מתמיד.

באחד הימים, החליט להתקשר אל אחיו הצעיר, משום שכבר כמה שבועות לא שוחח עימו. כבר בתחילת השיחה, כששאל לשלום אחיו הצעיר, הלה השיב כשאנחת צער נשמעת בקולו: "ה' יעזור, ה' יעזור".

לאח המבוגר לא קשה היה להבחין שמשוהו קורה אצל אחיו. ניסה לברר מה עובר עליו ולאחר שהרבה להפציר בו שיספר לו את האמת, האח הצעיר סיפר: "נקלענו למצב כלכלי לא פשוט. מחר ערב שבת והבית ריק לגמרי. אין לנו שום אפשרות לרכוש צרכי שבת..."

האח המבוגר שומע את הדברים וליבו נחמץ. הוא מיהר להיפרד מאחיו לשלום, ושם פעמיו מבני ברק, לעבר עירו הדרומית של האח, לא לפני שלקח עימו כמה אלפי שקלים שנטל מחסכונותיו. כשהגיע לעיר, נכנס לסופר מרקט מקומי ומילא כמה עגלות בכל המוצרים הנצרכים, פירות וירקות, חלות ושתייה, בשר ודגים, מוצרי חלב, מצרכי בישול, חומרי ניקוי וכו', ומיהר לנסוע לדירת אחיו. דפק איפוא בדלת הבית, ומה רבה היתה הפתעתם של בני הזוג, כאשר ראו בפתח ביתם את כל השקיות הרבות, המלאות בכל מכל כל, בכמות כזו שתספיק להם לזמן ממושך.

האח הצעיר ניסה לסרב לקבל את המתנה הגדולה, אך אחיו המבוגר חיבקו, בירכו לשלום ועזב במהירות את המקום. לפני שתחב ליד אחיו מעטפה שהונחו בה 2000 שקלים. והסיפור עדיין לא נגמר.

הנה באותו ערב ממש, הוזמנה אשת האח הצעיר לחתונתה של אחת מחברותיה, אך מפאת מצב רוחה הירוד, לאור המצב העגום בביתם הריק, אמרה לבעלה בתחילת הערב שלא תלך לחתונה. אבל עתה לאחר שהבית התמלא בכל טוב, הדבר השפיע גם על מצב רוחה של בעלת הבית, וכעת היא מחליטה לצאת אל החתונה... (ויעיין במבואר בבא מציעא נט. שיש קשר בין חסרון תבואה ומחיה בבית, למצב רוחה של בעלת הבית). מיהרה איפוא האשה לאולם השמחות, ובסיעתא דשמיא הצליחה להגיע לחופה.

והנה היא מבחינה בבחורה שעומדת לצידה שפיה אינו פוסק מתפילה ובקשה ומעיניה זולגות דמעות כמים... החופה הסתיימה והאשה מחליטה לפנות אל אותה בחורה, "עמדתי לצידך וראיתי שענייך לא פסקו מלבכות, אשמח אם תספרי לי את אשר על ליבך, ואולי אוכל לעזור או להצטרף לתפילותך..."

"אני מעוכבת שידוך כבר זמן רב", סיפרה הבחורה, "פשוט התחננתי בעת הרצון של החופה אל הבורא, ובקשתי שיעזור לי למצוא בעל טוב ולבנות בית של תורה". לאחר בירור קצר אודות פרטיה של הבחורה, אמרה לה האשה: "יש לי הצעה מעולה בשבילך, בחור טהור לב, מתוקן במידותיו, ממש כליל

ברינת יקצורו

המעלות!" הבחור המדובר היה, כמובן, גיטה מעוכב שידוך! ובכן, השידוך יצא אל הפועל, ותוך זמן קצר נגמר בכי טוב. התברר איפוא שמעשה החסד המופלא של האח, הוא שגרם לגיטתו ללכת לחתונה, ושם למצוא עבורו בחורה מיוחדת, שבאותם רגעים שפכה נפשה מתוך שברון לב לפני בוראה, והבורא יתברך שמע את תחנוניה, וראה את מסירותו של הבחור לעשיית צדקה, ועוד באותו הערב, הצמיח את ישועתם של השניים ובניית ביתם הנאמן! [מתוך 'זכרונות']

"וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר

מצרים מעבדים אתם... " (ו, ה)

רוצה עזרה? אז תעזור קודם אתה

מסופר שפעם אחת נכנס לחדרו של החתם סופר ז"ע, אחד מגדולי הסוחרים בעיר ובקש את עזרת הרב: "כפי הידוע לרב סוחר גדול אני, אולם כעת נקלעו עסקי לצרות, ומבקש אני ממעלת כבוד הרב שיברך אותי ובחכמתו הרבה שיתן לי עצה איך לצאת מן המיצר". "אכן, ידוע לי מצבך הקשה", אמר הרב, "אולם עוד יודע אני, שאחיק עני ואביון וצריך הוא עזרה בפרנסתו, ואילו אתה מתעלם מלהושיט לו עזרה". "סלח לי כבוד הרב", מלמל העשיר במבוכה, "אבל כרגע עסקי אינם מרשים לי לעזור, אולם אם אצא מן המיצר, בודאי שאעזור לך". אמר לו החתם סופר, "בפרשת השבוע אומר הקב"ה: "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל", מה פירוש המילה "וגם" וכי מי עוד שמע את נאקתם? אלא בשעה שבני ישראל נאנקו ונאנחו תחת עול מצרים, שמע כל אחד מהם גם את אנחת אחיו, למרות השעבוד השתדל כל אחד להקל מעל סבלו של רעהו ככל יכולתו, ובשכר שמיעה זו שמע גם הקב"ה את אנחתם והושיעם. אם כן, עזור גם אתה לאחרים למרות מצבך הלא טוב, ובודאי יושיעך ה' מצרותיך!

"אפרש את פפי אל ה'..." (ט, כט)

בש"ת 'באר שבע' (סע"א) כתב: מנעורי תמהתי מדוע אין אנו נוהגים להתפלל בזקיפת ידיים למעלה כמו שנהגו אבותינו מעולם, כמו שנאמר "הרמותי ידי אל ה' קל עליון" - ותרגם אונקלוס: ארימית ידי בצלו קדם ה'. ובמדרש (רבה פרשת חיי שרה) על הפסוק "ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק", איתא: אמר רב הונא שראתה שידו שטוחה בתפלה, אמרה ודאי אדם גדול הוא, לכך שאלה עליו.

מאחר שנוהגים אומות העולם להתפלל כך בזקיפת ידיים למעלה, לכן אין אנו נוהגים עכשיו להתפלל כך, וכן אמרו "לא תקים לך מצבה אשר שנה ה' אלוקיך" - אע"פ שהייתה אהובה לפני הקב"ה בימי האבות, עכשיו שנהא, דעשאוה כנעניים חוק לע"ז. ב. הריב"ץ (בסידורו סולם בית אל אות ה) תירץ ע"פ המדרש (רבה פרשת חיי שרה): "ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק" - אמר רב הונא שראתה שידו שטוחה בתפלה, אמרה ודאי אדם גדול הוא, רואים שרק לאדם גדול מותר להתפלל כך, לכן אין נוהגים להתפלל כך היום.

ג. ה"חוות יאיר" (ב"מקור חיים") מתרץ כי הפורש כפיו צריך לכוון עניינים נפלאים וסודות עמוקים, ואם אינו בר הכי ועושה כן בחנם - נענש (כמבואר בזוהר). ואנו לא יכולים כל אחד לכוון, לכן אין מתפללים בזקיפת ידיים.

ד. ב'פתח הדביר' (א"ח ס' פ"ט) כתב כי הפורש כפיו צריך שידע שהן נקיות מחשש אבק, גזלה וגניבה, ואם לאו - אדרבה מזכירים עוונותיו. לכן אין נוהגים כן. [ע"פ מעדני אשר]

"וַיִּהְיֶה כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר בָּיָאָר לְדָם..." (ז, כ)

"אמר ר' אבין הלוי ברבי: ממכת דם העשירו ישראל, כיצד? המצרי וישראל בבית אחד, והגיגית מלאה מים, ומצרי הלך למלאות הקיתון מתוכה - מוציאה מלאה דם, וישראל שותה מים מתוך הגיגית, והמצרי אומר לו: תן לי בידך מעט מים, ונותן לו - ונעשו דם, וא"ל: נשתה אני ואתה מקערה אחת, וישראל שותה מים - והמצרי דם, וכשהיה לוקח מישראל בדמים (ובתנחומא כתוב בדמים יקרים) - היה שותה מים, מכאן העשירו ישראל" (מדרש רבה ט, י').

תיאור הדבר כפשוטו אינו מצטייר בשכלנו. למה להם לבני ישראל למכור מים למצרים - אף שהיה זה ביוקר והתעשרו מכך, כלום לא היה עדיף שלא למכור להם מים כלל, וכך ימותו כל המצרים בצמא? ועל כן צריך לומר שכפו המצרים את ישראל למכור להם מים. ומה הסיבה לכך שהסכימו המצרים לשלם "דמים יקרים" עד שנתעשרו ישראל מכך? והרי יכולים היו המצרים לכפות את ישראל גם על המחיר, ולחייבם למכור להם גיגית מים בפרוטה אחת! והרי בוודאי לא הסכימו המצרים מרצונם לתת לישראל עבור המים "דמים יקרים" כל כך!!! ואם כתוב שבני ישראל התעשרו ממכת דם - על כך שלא יכלו המצרים לכפות את ישראל למכור להם מים בזול, ונמצא שבני ישראל נצלו את מצרים ואת העובדה שאין המצרים יכולים לסרב למחיר המופקע שהם דרשו עבור המים, וכך התעשרו על חשבון מצוקת המצרים, דבר שבוודאי המית שואה כלכלית על מצרים.

אם כך יש להקשות מהגמרא (סנהדרין צ"א): "פעם אחת באו בני מצרים לדון עם ישראל לפני אלכסנדרוס מוקדון. אמרו לו: הרי הוא אומר: 'וה' נתן את חן העם בעיני מצרים וישאילום', תנו לנו כסף וזהב שנטלתם ממנו! אמר גביהא בן פסיסא לחכמים: תנו לי רשות, ואלך ואדון עמהן לפני אלכסנדרוס. הלך ודן עמהן, אמר להן: מהיכן אתם מביאים ראייה? אמרו לו: מהתורה. אמר להן: אף אני לא אביא לכם ראייה אלא מהתורה, שנאמר: 'ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלושים שנה וארבע מאות שנה', תנו לנו שכר עבודה של ששים ריבוא ששעבדתם במצרים שלושים שנה וארבע מאות שנה".

ולכאורה, מדוע לא תבעו המצרים מישראל גם את ה"דמים יקרים" שגבו מהם ללא הצדקה עבור המים שמכרו להם בימי מכת דם, תוך ניצול מצוקתם? במה דברים אמורים לגבי "וינצלו את מצרים" - לזה שייך התירוץ שבכך שלמו המצרים עבור העבודה, אבל אם היו תובעים המצרים את ישראל על הניצול שנצלו אותם במכת דם - מה ניתן היה להשיב על תביעה זו? ועוד יש לחקור, מה היה אם לאחר שקנה המצרי את המים מהיהודי היה לוקח את כספו מהיהודי בחזקה, והיה משאיר ביד הישראל רק דמי שוויות של כוס מים, כפי מחיר שוק רגיל? עוד יש להסתפק, האם מצרי יכול היה ליהנות ממים שקנה חברו המצרי מיד ישראל? ונראים הדברים, שהנה מבואר במדרש שכל המכות שבאו על המצרים היו מידה כנגד מידה על מה שציערו המצרים את ישראל. ובשל כך, נראה שתיכף במכה הראשונה במכת דם - התווסף עוד חלק במכה, שלא רק שהמצרים יסבלו מהדם, אלא שגם ישלמו לישראל דמי צער טבין ותקילין... ומעתה נראה, שכל מצרי נענש וישלם לפי גודל רשעותו וכפי מה שציער לישראל. ואם, כאמור, עניין התשלום שבמכת דם בא כמעין תשלומי צער ועגמת נפש, הרי שורת הדין נותנת שלא הרי מצרי זה שציער קצת - כמצרי אחר שציער הרבה, ולפי גודל רשעותו של כל אחד - כך נקבע עונשו, והסכום שיצטרך לשלם ליהודי. ואולי זימן ה' שיקנה כל מצרי את מימיו בדיוק מאותם יהודים שאותם ציער, ובכך ישלם להם דמי צער. נמצא על כל פנים, שלא היה "מחיר שוק" למים שקנו המצרים מישראל, שכן לא היה מדובר ב"עסקים", אלא בהשגחה פרטית שהייתה חלק ממכת דם, והיא זאת שקבעה את גובה התשלום הראוי - מידה כנגד מידה.

שמה תאמר, איך העז היהודי פניו ולא היה ירא לנפשו לנקוב במחיר גבוה שלא יעלה כלל על הדעת? התירוץ הוא, שלא היהודי נקב את המחיר - אלא המצרי... ובעוד שדרכו של עולם שהמוכר מעלה דמי המקח כפי כוחו - והלוקח מוריד כפי כוחו, כאן נהפוך הוא; היהודי, שהוא המוכר, היה מחכה למוצא פיו של הקונה, והוא היה מעלה את המחיר עד כדי תשלום דמי צער הראויים, ורק אז, משהציע המצרי את הסכום המתאים - היה הדם נהפך למים, פלא נפלא!! והרי זה מכלל ה'מידה כנגד מידה', שכשם שהמצרים התעללו והשפילו את ישראל - כך בבואם לשלם את דמי המים אשר הם דמי הצער - התשלום התבצע תוך כדי השפלת המצרי. והנה תיאור המקח: המצרי דופק בעזות ובגסות אצל שכנו היהודי. "שמעת" - אומר המצרי - "שאצלכם יש מים. הבה לי כוס מים". היהודי, מבוהל כולו, מגיש לו תיכף ומיד כוס מים, אך מיד כשמגיעה הכוס לידיו של המצרי - נהפכים המים לדם. המצרי רותח מעלבון, ושואל את היהודי: "כלום הניך חומד לי לצון? מה קורה כאן?" והיהודי משיב: "אין מה לעשות, רק אם תשלם - המים יישארו מים ולא יהפכו לדם". בליט ברירה נותן המצרי פרוטה לישראל כסוחר ממולח, וכי למה לו לתת יותר? אך הדם נותר בעינו, ללא שינוי. "מה עכשיו"? - שואל המצרי, והיהודי משיב: "כנראה לא שילמת מספיק". המצרי מעלה את המחיר, מוסיף עוד כמה פרוטות - אך הכוס עומדת במריה והדם לא נהפך למים. "נקוב את המחיר הנכון!" - מגביה המצרי את קולו. "טוב, תביא דינר..." - אומר היהודי. אבל שוב דם... המצרי מתחיל להתחנן, ומעלה המחיר עוד קצת... ועוד קצת... וכך עומד המצרי ומתבזה, עד שלבסוף נצרך הוא לתת ליהודי תשלום נכבד, ורק אז חוזר הדם להיות מים.

"ממכת דם העשירו ישראל"... ובהיות שכן נקבע התשלום - לא תבעו המצרים בימי אלכסנדר מוקדון שישבו היהודים הכסף שקבלו במכת דם, שהרי המצרים הם אלו שהעלו את המחיר, ואף התחננו בפני היהודי שייקח את המחיר הגבוה... [עי'פ "לב שלום"]

**בברכת התורה
רוז ברינה**

"לְאֲדָם מְעַרְכֵי לֵב וּמַה' מַעֲנֵה לְשׁוֹן" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מו"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רחם: סמי בן שמחה: גורלי בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה סלמן בן חבו דוד: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: שלמה בן זוהרה אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: סמי בן חנה

משה אהרן בן מאיר יצחק: חנינה בת כמסיה: מאיר בן שמחה מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: ג'וליה חיה בת גריסה מרים בת עיזיה: נוראני בת מרים ורבי: כתון בת חביבה: אהובה (דייץ) בת טובה שמחה בת סרח: חיה בת יוסף: רחל בת חנה: ישראל מאיר בן עטרה

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה
ציווג הגון - זרהבת בת אטו: ג'ימי שמואל בן אסתר (Jimmy Shmuel ben esther)
רחלי בת זרהבת: עדינה בת שמחה: אלקנה רחמים בן אריס

לרפואת:
הרב מאיר נסים בן כמסנה שליט"א אברהם בן חנה: יעקב ישראל בן ג'וליה ארטל בת ג'וליה ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה דוד בן שמחה: מנחם בן עלזיה: איתן חיים בן שלומית פאולה בת דינה: זרהבת בת הודיה: לילך בת מרגלית מרים קרן בת רבקה: אילה לאה בת ציפורה שרה בת רבקה: ישרה תהילה בת חנה: ג'וליה בת רות אברהם בן אנט: פ'בי בת חביבה בן חמו אריאל בן אביביל: נורית בת רחל רחל בת נארה: רות בת לינה

לזרע של קימא:
יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה ריזיל בת מינה: שירה בת שושנה מיטל בת לולו: ליאת בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל יובל בן שלומית רחל בת חיה עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים
ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון